

זה נשמע כשיא החוצפה: בעלים שנשותיהם ברחו מהם למעון של נשים מוכות, טוענים שהן הסתלקו כדי להיפגש עם מאהביהן

לא בית-סוהר, לא בית פגישות!

להכניס פנימה אף אחד, אפילו לא הורים או בני-משפחה. מותר לקבל אותם בחוץ או בבית-קפה בעיר. אבל כל אחת יכולה לצאת מתי שהיא רוצה, אף אחד לא שואל שאלות. על הכלל שלא להכניס אף אחד פנימה — שומרים בקפדנות. רק פעם אחת נכנסה למעון חברה של אחת הנשים, אבל זה היה מיקרה חריג. מה שקורה בערכים, אחרי שכל הצוות הולך, זה כבר משהו אחר.

מחפשים פרייערות

מגיעים למעון או כל מיני אני שים. גיסים וחברים, הורים וידידים. לא מכניסים אותם פנימה, אבל נוהגים להוציא כיסאות ושמיכות החוץ צה, צמוד לגרר של המעון, מוציאים כוסות-תה ויושבים שם עד השעות הדי קטנות. כאשר רות (רוניק) נמצאת, לא מוציאים כיסאות החוצה, אבל היא בדרך-כלל לא נמצאת בערכים.

אשתו של חנון יצאה בערב הראשון עם ידיד שלה — חנון טוען כי הוא זה מאהב שלה — בעל-מונית בשם שימי-עון. אני עמדת ודיברתי עם גיסי והיא ביקשה שלא אספר שהיא נמצאת שם. אבל כאשר חזרה, אחרי חצות, עם בעל-המונית, היא הציגה את עצמה לפני גיסי, והציגה גם את שימעון בתור קרוב-משפחה. הם עמדו ושוחחו איתי.

באים לשם גברים שהם ידידים או קרובים של הבנות, ומביאים איתם כל מיני בחורים שמחפשים אחת שבדייק נשבר לה, כדי לנחם אותה. בקיצור, מחפשים פרייעריות. היה מיקרה של בחורה שעזבה כבר את המעון והתגוררה בבית שבו עבדה, אבל היתה באה למעון בערכים. ערב אחד היא יצאה מהמעון יחד עם שני גברים, שבאו לבקר את אחת הנשים. היא בילתה איתם את הלילה, ולמחרת חששו שקרה לה משהו וחפשו אותה. בלחץ של הבנות רות רוניק אסרה עליה אחרי-כך להיכנס שנית למעון.

לקפוז מאה פעמים

ה סידור הכספי הוא כזה שאם בחורה מקבלת מוונות מבעלה או

ההגנה היחיד. כשבאתי הפעם למעון התברר לי שכחורה שאני מכירה כבר נמצאת שם עם הילדים שלה. זאת היא אשתו של חנון, שאותה אני מכירה מקודם. על-פי הכללים של המעון, אסור

נמצאת בדרך-כלל עד הצהריים. אבל בפעם הזאת כשהייתי, אחרי שעה 4 כשאסר-הבית עזבה, לא נשארה איתנו אף אחת מהנשות. אם היה קורה משהו, היה לנו טלפון-חירום, הקשור ישירות למיטרה, וזה היה בעצם אמצעי-

שנתיים חייתי עם בעלי נדה, ואז שוב קרה משהו, וחזרתי שוב למעון. הגעתי, מילאתי טפסים בהתחייבות, שאני מסכימה למלא אחרי כל הכללים של המעון, כמו להשתתף בתורנויות ולא להשתמש בסמים. וקיבלתי כלי-

דברים שאמרו לי שני הגברים שישבו מולי נשמעו לי כחוצפה גדולה, ואולי אפילו טירוף. יהודה נויפלד וחברו חנון, המעדיף על-יוס-שם. הם בעלים של נשים שברחו למעון לנשים מוכות בהרצליה. הגברים התלדו ננו על החופש הרב השורר במעון ועל כך שנשותיהן אינן מפתרות לצאת מן המעון.

אם הן באמת מפתרות מאיתנו, אז למה הן יוצאות כל הזמן מהמעון, ונוסעות לבלות עם גברים בערכים והולכות להתרחץ בים? שאל נויפלד, קצין מיטרה שהושעה מתפקידו, בגלל המכות לאשתו (העולם הזה 14.2).

החוש המיטרה של נויפלד לא עזב אותו גם אחרי השעייתו, והוא מקדיש את רוב זמנו כדי לבלוש אחרי אשתו, יהודית, ואחרי המעון לנשים מוכות, שבו מצאה מיקלט. את חנון היכרתי לפני כמה ימים, כאשר הלכתי לרבנות, לטפל בתיק שלי. הוא עמד לפניי ושמעתי אותו שואל את הפקיד מרוע שלחו את הזוהמה לאשתו לכתובת הבית שלהם. הפקיד שאל לאן לשלוח את המיס'מכים, וחנון אמר לו שאשתו נמצאת בהרצליה, אבל הוא לא יודע את ה כתובת. מייד הבנתי שגם אשתו נמצאת במעון, וכך התחברנו, סיפר נויפלד.

טלפון-חירום, ישר למיטרה

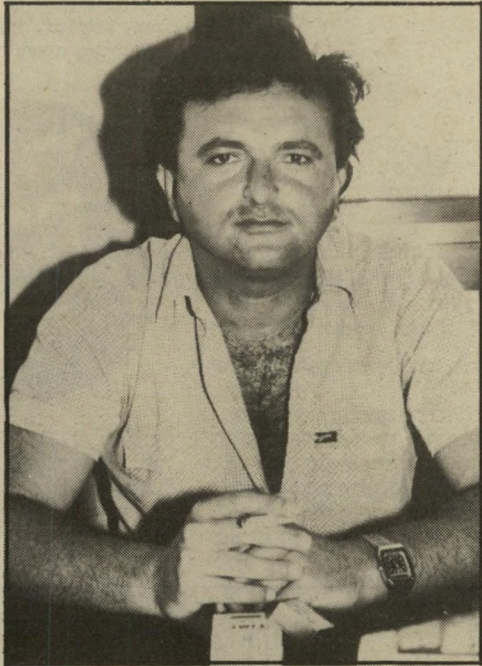
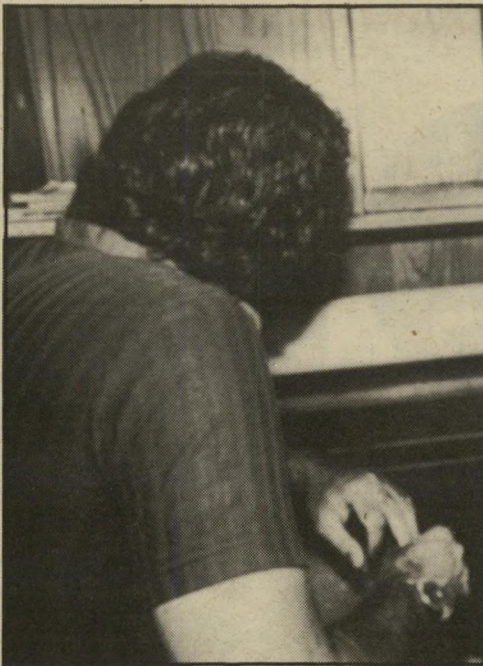
ה חשד המקנן בליבם כי נשותיהם יברחו בהם, הגורל המשותף של בעלים שנשותיהם ברחו מבית יחד עם הילדים ומצאו מיקלט במעון, הביא לידידות בין הגברים, ומאו הם מבלים ביחד חלק ניכר מזמנם. אבל את לא צריכה להאמין רק לנו, לכן הבאנו אליך גם את מרים, שהיא עצמה אשה מוכה, שהיתה במעון כבר פעמיים. והיא תספר לך מה הולך שם, זה ממש בית-פגישות! הכריו נויפלד בועס.

מרים, אשה צעירה ותמירה, סירבה להיחשף בשמה המלא, אבל הסכימה כי אכתוב את סיפוריה ואבדוק אותה אצל מנהלת-המעון, רות רוניק.

סיפור מרים: המקרה שלי לא כליכך חמור, זה לא עניין של כגידות ארוכות או דברים כאלה. פשוט קיבלתי סטירה אחת והכניסו לי לראש שאחרי סטירה ראשונה צריך להתגרש.

זה היה לפני שנתיים בערך. אז לקחתי את הילד וברחתי למעון כהר צליה. הייתי שם חמישה ימים, וחזרתי הביתה. בעלי גילה אותי שם ובא להת'חנן שאחזור אליו.

באותה התקופה היתה במעון בחורה שגרה שם כמעט חצי שנה. היא היתה או בהריון בחודש השלישי, וכל זה בחורות ידעו שזה מהמאהב שלה, כי עם בעלה היא לא חיה כבר הרבה שנים. מנהלת המעון עזרה לה לסדר את ההפלה. אני לא יודעת אם ההפלה בוצעה, כי אני עזבתי את המעון קודם.

(משמאל), חושש מגילוי שמו וזהותו, אך טוען כי אשתו ממשיכה להיפגש במעון עם אהובה, נהג-מונית, ומבלה איתו עד שעות הלילה המאוחרות.

הבעלים יהודה נויפלד (מימין) אינו חושש לעקוב באופן חופשי אחרי הנעשה במעון, כדי לגלות את מעשיה של אשתו. חברו, חנון

לגור במעון רק כדי שתוכל להיפגש בקלות עם מאהבים. תנאי-הדיור במעון לנשים מוכות קשים מאוד ויש נשים הישנות על מיזרונים על הריצפה.

מיטה ומצעים. ביום הראשון, כשבאים למעון, לא עושים תורנויות, אבל כבר למחרת משכבת אותך האחראית לתורנויות. יש תורנות-נקיון ויש תורנות-מיטבח ויש תורנות-קניון. זה יוצא לכל אחת בערך שעה עבודה ליום. בדרך-כלל יש במעון כשבע נשים על ילדיהן. בפעם שעברה הייתי בחורף ולא יצאו כל-כך הרבה, אבל הפעם ממש חגגו במעון. אף אחת לא הלכה לישון לפני 2.

בבוקר אסור להיות במיטה אחרי 8. צריך לקום, לעשות את התורנות של היום, ומי שיוצאת לעבודה בחוץ, הולכת לעבוד. יש במעון פעוטה, וגננת מגיעה כל יום לשם כדי ללמד ילדים יותר גדולים שנלחמים לבית-ספר או לגן, אחרי שהם נמצאים שבועיים במעון.

יש נשים שחוזרות לעבודה הקבועה שלהן והן יוצאות כל בוקר מהמעון. אבל הן צריכות לסדר סידור לילדים שלהן, אסור להשאיר אותם בלי סידור אפילו לרגע. בדרך-כלל זה הדדי, ואחת שומרת לשניה על הילדים.

אלה שאין להן עבודה קבועה, רות רוניק מסדרת להן עבודה במשקי-בית. בדרך-כלל באות נשים שמחפשות עזרות והמעון שולח את הנשים לעבודה.

ביום נמצאות במעון אסר-הבית, עוברת סוציאלית והגננת. גם המנהלת